

ciprytteri, hvad man nu vil kalde det og ikke som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Krieger) advarede mig imod, for at holde paa det absolute Kompensationsprincip. Det holder jeg heller ikke paa, jeg er ikke alene meget villig til at modtage Mere, end der nu ydes, men jeg har endog saa viist den Smøbekommen, at jeg, hvor det kun gjælder mindre Afslag, har erklæret mig villig til at gaa ind paa saadanne, jeg behøver i saa Henseende kun at nævne Loven om Ophævelsen af den indenrigske Skibsafgift. Det er altsaa ikke mit Standpunkt. Mit Standpunkt er: ingen væsentlig Reduktion af Statens nuværende Indtægter og navnlig ikke af Indtægterne af de indirekte Statter, førend vi ere komne til et langt klarere Blik, end det er muligt for Nogen nu at have paa, hvad Statens virkelige Fornødenheder ere. Det er min Hovedgrund til at holde paa den nuværende Indtægt. Jeg vil ikke ved i Utide at bortkaste de Indtægter, der i Dieblisset kun tilsyneladende ere overflødige, besvære Gjennemførelsen af nødvendige Reforme, som saa kun ville kunne gennemføres ved nye Skattepaalæg. Det er mit Standpunkt, og jeg haaber, at min Eftersmand eller mine Eftersmænd, naar jeg ikke mere staar her, ogsaa ville vide at hævde dette Standpunkt. Jeg har den Formening, at, naar vi ere komne paa det rene med, at de nødvendige Merudgifter, som de nærførestaaende, ja mere end nærførestaaende Reforme ville kræve, maa afholdes, vil der ikke mere være Tale om overflødige Statsindtægter, saa vil der ikke mere kunne føres den Tale, at vi have Naad til at lade bestaaende Statsindtægter overbord. — Endnu maa jeg dog gjøre den Bemærkning, at for mig er Krigsskattens Forhøielse af Løden akkurat ligesaa god som den almindelige Lødblovs Positioner. Som bekendt ligger jo Krigsskatloven kun et Aar efter selve Lødbloven. Jeg betragter og har allerede i lang Tid betragtet Krigsskatloven som et simpelt Supplement til Lødbloven. Skulde den have en anden Karakter som en kun ganske midlertidig Indtægt i Anledning af Krigen, saa maatte den jo have været ophævet for mange, mange Herrens Ader siden. Som jeg har foresundet den i 1875, har jeg anset mig berettiget til stadig at betragte den, ikke som en extraordinær Skat, som der var særlig Opfordring til at se hævde, men ganske simpelt som et Supplement og efter min Mening et meget nyttigt Supplement til Lødbloven af 1863.

Suel: I den Debat, som gif lige forud for de Ytringer, vi nu have hørt af den høitæredede Conseilspræsident, syntes det mig, at man her i Landstinget var kommen til at tale om

Drukkensfaben og Drifkædigheden her i Landet som en Last, der havde grebet om sig i større Dimensioner, end Tilfældet er, naar man ser paa, hvad der foregaar i Livet. Jeg bevæger mig meget omkring mellem Folk, men jeg har ikke set Nogetsomhelst, som kunde berettige til at sige, at Drifkædigheden i de lavere Samsundsklasser var stegen i den Grad, at man maatte betragte den som et Samsundsønde, der krævede extraordinære Foranstaltninger. (Stærk Modsigelse.) De Herrer, der modsig mig, have sandsynligvis deres Erfaringer fra Kjøbenhavn og andre Byer, men jeg taler om Landet, og der er det ikke Tilfældet, at den egentlige Arbejderklasse er saaledes hengiven til Drifkædighed, at der er Fare for, at der deraf skal opkaa et stort Samsundsønde. Jeg tillader mig at neblægge en Indsigelse imod den Opfattelse, der i saa Henseende er bleven gjort gjældende. Naar imidlertid Tælen er om, hvad der kunde bringes i Anvendelse imod Drukkensfab, er jeg naturligvis enig i, at et stærkt Tilsyn med Værtskusholdere og Økere og en stor Formindstelse af deres Antal vilde være et væsentligt Gode. Men der er en Ting, som jeg tror, at man vil være absolut nødt til at faae en forandret Betragtning af, og det er hele vor Straffelovgivning. Saalænge det er saaledes, at en Mand kan gaa ind og tage sig en halv Perial og paastaa, at den er hel, og derved af Domstolene faae en Utilregnelighedserklæring, tror jeg ikke, at man kan komme nogen Bei ved de øvrige Foranstaltninger. Der tror jeg egentlig Faren ligger. Der er i det Hele ved den Maade, hvorpaa man i den nyere Tid har betragtet Forbryderne, vistnok fket en Feil; man har svækket Straffen for Forbryderen til Skade for det hele Samsund, og jeg vilde ønske, at Betragtningen kunde komme dertil, at man efterfaa Straffelovgivningen til Fordel for os, der vare os for at komme under den.

Krieger: Denne Sag frembyder til to Sider, som vi have set, Anledning til Forhandling af Sagen, som ligger temmelig langt borte fra selve Lovforslagets Grændser. Jeg skal, som sagt, ikke optage til nogen nærmere Forhandling den ene Gren af disse Spørgsmaal, som jeg før berørte. Da Læshed undertiden ikke sjældent bliver misforstaaet, som om den betød Samstemning, uagtet man selvfølgelig ikke har den Pligt altid at udtale sine afvigende Meninger, anser jeg det i det nærværende Tilfælde ligeoverfor den ærede Ministers sidste Ytringer for vigtigt at sige, at, naar der, hvad vistnok er Tilfældet, er nogen Meningsnuance mellem den ærede Minister og mig med Hensyn til et og andet af de Spørgsmaal, han berørte, turde det være, at det blandt Andet hænger sammen med den Opfattelse, han